

လင်းလင်း
PUBLISHING GROUP

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ရှင်ဖြတ်နိုး

ကြွေမစိုရဲ့ ဒဏ္ဍာရီ

အခန်း (၁)

မနက်ဖြန် ...။

ကျောင်းတွေစဖွင့်တဲ့ နေ့ ...။

ပထမနှစ်သို့ ရောက်ခဲ့ပြီဖြစ်သော ကြွေမမှီတို့ အုပ်စု ကျောင်းတက်ဖို့ မနေ့ကတည်းက တိုင်ပင်လိုက်ရတာအမော။ သူငယ်ချင်းတွေအိမ် ဖုန်းဆက် ... မနက်ဖြန် ဘယ်အချိန် ကျောင်းရောက်မည်ဆိုသည် ကအစ အချင်းချင်း ချိန်းဆိုနေကြရ၏။

ကြွေမမှီ ...

မနက်ဖြန် မြန်မြန်ရောက်ပါစေလို့ အခါခါဆုတောင်းနေမိသည် ။

ကြွေမမှီ ...

"ဟဲ့ သီရိ ... မြန်မြန်လုပ်ဟာ ... နင်ကလည်း အရမ်းကြာတာပဲ ... ကျောင်းနောက်ကျနေ ဦးမယ်ဟာ ..."

ကြွေမမှီအသံလေးက စာနေသည် ။

ကြွေမမှီနှုတ်ခမ်းလေးတွေ စုထောင်နေသည် ။

အဲဒီမိန်းမက ...

အမြဲတမ်း အဲဒီလိုပဲ နောက်ကျနေတတ်တဲ့ သူပဲ။ ပြင်လိုက်ဆင်လို

ကံတာလည်း သူ့အပြင်မရှိ ... ထွက်လာရင်တော့ ဒီပုံစံပဲ။ တကယ်တော့
ကြွေမမှီတို့ သူငယ်ချင်းသုံးယောက် အိမ်ကလေး တစ်လုံးကို စုငှားရင်း
ကျောင်းလာတက်ကြတာပါ ...။

"သီရိရေ ..."

"ဟေ့ ... သီရိ ..."

"အမလေး ... နားကွဲတော့မယ်ဟေ့ ... အဲဒီလောက် အသံပြကြီး
တွေနဲ့ အော်မနေကြနဲ့ ... လာပြီဟေ့ ..."

အဆောင်ထဲကနေ ...

အသံအကျယ်ကြီးနှင့် အော်ဟစ်ရင်း သီရိ ထဘီစွန့်တောင်ဆွဲပြီး ထွက်
လာလေသည် ။ ကြွေမမှီ ... စိတ်ပျက်စွာ နှာခေါင်းတစ်ချက် ရှုံ့လိုက်
သလို၊ ဆွေသက်ကလည်း မျက်စောင်းကလေး တစ်ချက်လှမ်းထိုး၏။

"အဟဲ ... အိပ်ရာထ နည်းနည်းနောက်ကျသွားတယ် ..."

"သေလိုက်ပါလား ... ဒါလား နည်းနည်းနောက်ကျတာ"

လက်မှ နာရီကလေးကို သီရိမျက်နှာအနီး ထောင်ပြရင်း မကျေမနပ်
ကလေးပြောတော့ သီရိ က ဆောရီးဟု ခပ်တိုးတိုး တောင်းပန်ပါသည် ။

"ကဲ ... ကဲ ... ပြောမနေနဲ့ တော့ ... ကျောင်းနောက်ကျနေပြီ ... ဒီ
နေ့ ဖရက်ရှာဝဲကမ်း ရှိတယ်လေ ..."

"အေး ... ဟုတ်တယ်ဟ ... အဟီ ... ဘယ်ကောင်ချောချောလေး ...
ကင်း (King) ဘွဲ့ရမလဲ မသိဘူးနော် ..."

"ဟွန်း ... လုပ်ပြီ ..."

ဆွေသက်ဆီသို့ မျက်စောင်းတွေအသီးသီး တဒိုင်းဒိုင်းနှင့် ကျရောက်

လာ၏။ ဆွေသက် ကတော့ ကိုယ့်ဝါသနာနှင့်ကိုယ်မို့ တဟီးဟီးနှင့် ရယ် နေသေးသည်။ ။

"ကြွေ ..."

"ဟင် ..."

"နင် ... တစ်နေ့တခြား ပိုပိုလှလာသလိုပဲ ..."

မပြောမဆို ...

သီရိဆီက ချီးမွမ်းသံကလေး ကြားလိုက်သမို့ ...ဘာပဲပြောပြော စောစောက စောင့်ခဲ့ရသော အချိန်မလေးစားမှုကလေးက အလိုလိုပျောက်ကွယ်သွားရသည်။ ။ သွားသုံးဆယ့်နှစ်ချောင်းလုံးပေါ် အောင် ရယ်ပြရင်း ကြွေမမှီက ...

"အဟဲ ... သီရိ ... နင့်မျက်လုံးလေးတွေက အရင်ကထက် ပိုအမြင်ကြည်လင် လာပြီ ... ပိုပို လှလာသလိုပဲ မဟုတ်ဘူး ဟ ... လှကို လှလာတာ ..."

"အမလေး ... ပြောမိတဲ့ ပါးစပ် မှားပါတယ် ..."

သီရိမျက်နှာကြီး ရှုံ့မဲ့ကာ တစ်ဘက်သို့ လှည့်သွား၏။ ကြွေ တဟားဟား အော်ရယ်လိုက်မိ တော့သည်။ ။ တက္ကသိုလ်ထဲသို့ ဝင်လိုက်တာနှင့် အရောင်စုံလင်ကာ လှပနေသော ကျောင်းသား ကျောင်းသူများ ၏ ကြည်နူးပြီးရွှင်နေသော မျက်နှာကလေးတွေက ရင်ကိုကြည်မွေ့သွားစေသည်။ ။

"အဆောင်က ဟိုဘက်မှာ နော် ..."

"အေးပါဟဲ့ ... ငါသိပါတယ် ..."

"အမလေး ... ပျော်စရာကောင်းလိုက်တာနော် ..."

"ဟုတ်တယ်နော် ..."

ထိုစဉ် ...

အနီရောင်ရဲရဲ ပြိုင်ကားပုံစံ ကားလေးတစ်စီးက သူမတို့ အနောက်မှ ခေါင်းထိုးကာ ရုတ်တရက် ဝင်လာတော့ ...

"ဟာ ...ဘာလုပ်တာလဲ ..."

"ဟယ် ... တိုက်မိတော့မလို့ ..."

"ဒါ ... သက်သက်ယုတ်မာတာ ..."

သူငယ်ချင်းသုံးယောက်စလုံး ဆွေ့ဆွေ့ခန့်မတတ် ဒေါသဖြစ်သွားရ သည်။ ထိုကား တမင် သက်သက် ဝင်တိုက်လိုက်တာပါ။ ကြွေခန့်ရှောင် လိုက်လို့ ... မဟုတ်လို့ ကတော့ ...။

"ကြွေ ..."

သူမမျက်နှာတစ်ခုလုံး ဒေါသရိပ်တွေနှင့် ရဲရဲတွတ်နေ၏။ ဒီလို လာကြောလို့ ရမလား။ ကြွေမမှီပဲဟာ ... သူမတို့ သုံးယောက်စလုံး ကားဆီသို့ ခြေကလေးဆောင့်ကာသွားပြီး ကားတံခါးကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲဖွင့်ပစ်လိုက်သည်။

"ဟာ ... ခင်ဗျား ဘာလုပ်တာလဲ ..."

"ဒီမှာ ... ရှင် ဘာလူပါးဝတာလဲ ..."

"ဗျာ ..."

ကြွေမမှီမျက်နှာလေး ရဲရဲတွတ်ပြီး မျက်ဝန်းလှလှလေးတွေက ဒေါသရောင်ပြေးနေသည်။

"ကျွန်တော် ... ခင်ဗျားကို ဘာလုပ်မိလို့ လဲ ..."

"ဪ ... ရှင်လုပ်တာ ရှင်မသိဘူးလား ..."

"ဟာဗျာ ... စွပ်စွပ်စွဲစွဲ ... မနက်စောစောစီးစီးဗျာ ... ပြဿနာ လာ ရှာနေတယ် ..."

သူ့မျက်ဝန်းတွေက ပကတိ သူ့ဘာအပြစ်မှ မလုပ်ခဲ့သလို ကြည်စင် လို့ နေသည်။ ။ ကြွေမမှီပင် ကြောင်သွားရ၏။ ကားထဲမှ ထွက်လိုက်သဖြင့် သူ့ရဲ့ မြင့်မားသော အရပ်အမောင်းသည် မိန်းကလေး များ ထဲတွင် အရပ်မြင့်ပါသည် ဆိုသော ကြွေမမှီထက် ခေါင်းတစ်လုံးလောက်ကို ကွာ နေသေးသည်။ ။

ကြည့်စမ်း ...။

ဒီယောက်ျား တော်တော်အရပ်မြင့်တာပဲ။

"ဘာပြဿနာ လာရှာရမှာ လဲရှင် ... စောစောက ရှင်လုပ်တာကောင်းလား ... တော်သေး တာပေါ့ ... ကားနဲ့ တိုက်မိတော့မလို့ ..."

"ဟုတ်လား ..."

အဲ ...

သူက ဘာမှ မသိတဲ့ ဟန်ကလေးနဲ့ ပင် ပြန်မေးနေသေးရဲ့ ...။

"ဟုတ်တယ်ရှင် ... ရှင် ဘာအူတူလုပ်နေတာလဲ ... သိသိကြီးနဲ့ များ ..."

"ကဲ ... ဒါဆို ဘယ်နေရာကို ထိသွားလဲ ..."

ဟင် ...

သူ့အမေးကြောင့် ကြွေမမှီပင် ဘာပြန်ဖြေရမှန်းမသိတော့။

ကားက တိုက်မိမလိုဖြစ်တာဆိုတော့ လူကိုတော့ ထိမိခြင်းမရှိပါ။

"ထိတော့ မထိမိဘူးပေါ့ရှင် ..."

"ဟာဗျာ ... ဒါများ လာပြောနေရသေးတယ် ..."

ဟင် ...

ပြောပြီးတာနှင့် ချာခနဲနေအောင် ထိုလူက ထွက်သွားလေပြီ ...။

"ဟယ် ... သနားပါတယ်နော် ... ငါတို့ သက်သက်မဲ့ ရန်ရှာလိုက်မိ သလို ဖြစ်သွားတာကို လေ ... အဟိ ... အားနာစရာကောင်းလိုက်ပါတိ ... မျက်နှာလေးက ချောလိုက်တာ ... အရပ် ကလည်း အမြင့်ကြီးပဲ ... ဘော်ဒီကလည်း တောင့်မှ တောင့် ... အမလေး အားနာဖို့ ကောင်းလိုက် တာ ... ကိုယ်လူချောလေး စိတ်များ ဆိုးသွားပြီလား မသိပါဘူးဟယ် ... "

ဆွေသက်က ... အလွန်နှမြောတသသော အသံကလေးနှင့် ဆွေး ဆွေးမြေ့မြေ့ကလေး ပြောနေ ခြင်းကို ကြွေမမှီနှင့် သီရိတို့ နှုတ်ခေါင်း လေးတွေ ရှုံ၊ နှုတ်ခမ်းတွေမဲ့၊ မျက်စောင်းကလေးတွေ ထိုးလိုက်မိပါသ ည် ။

ဟွန်း ...။

အကြောင်းမသိရင် ခက်မယ်။

ဖြစ်ချင်တော့ သူနဲ့ နောက်တစ်ခေါက် ပြန်ဆုံရပြန်ပါပြီ။

"အမလေး ...သူ ... သူ ... ငါတို့ ဘက်ကို လမ်းလျှောက် လာပြီတော့ ... အို ... ချောလိုက် တာ ... ဘယ်သူ့သားသမီးလေးများ လဲကွယ် ...

ဆွေသက် ရင်တွေကို ခုန်သွားစေတဲ့ သူရယ် ..."

"သောက်ရှုံးမ ..."

"သွားသေလိုက်တော့ဟေ့ ..."

ဆွေသက်ဆီသို့ ချီးကျူးထောပနာ ပေးသံတွေက တိုက်မထားဘဲ အလှအယက် ခုန်ထွက်လာ ကြ၏။ ထုံးစံအတိုင်း စပ်ဖြဖြမျက်နှာပေးလေးနဲ့ အတူ ဆွေသက်က မြန်ဆန်သော ခြေလှမ်းလေးတွေ နှင့် ဟိုလူ့အနောက်က ခပ်သွက်သွက်ကလေး လိုက်လျှောက်သွားလေပြီ။

"ဟဲ့ ... ဆွေသက် ... ငါတို့ ကို စောင့်ဦးလေ ..."

ဆွေသက်သည် ဘာမှ မကြားတော့။ ဘာကိုမှ လည်း သတိမရှိတော့သလို ... ဟိုလူ့အနောက် က အညှို့ခံရသူတစ်ယောက်လို လိုက်ပါသွားလေ၏။ ကြွေနှင့် သီရိတို့ အတန်းထဲဝင်ကာ လွတ်နေ သော ခုံလေးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည် ။ အတန်းထဲမှ အားလုံးသော မျက်ဝန်းလေးတွေက ကြွေမမှီထံ သို့ စုပုံကျရောက်လာသည် ။

ကြွေမမှီ ...

အရမ်းကို ကျေနပ်နေမိ၏။ ကြွေမမှီကို မြင်လိုက်တဲ့ သူတိုင်း သမင်လည်ပြန် ငေးရသည် ချည်းပဲ။ ကြွေမမှီကလည်း သူမရဲ့ အလှအပကို အမြဲသတိထားမိသွားအောင်ကို အမြဲပြင်ဆင်နေ တတ်တဲ့ သူလေ။

"ဟော ... ဟိုမှာ ... ဆွေသက် ပြန်လာပါပြီ ..."

ဆွေသက်က မျက်နှာကလေး မသာမယာနှင့် ပြန်လာပါသည် ။ သူမ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး နီရဲ တွတ်နေပြီး အတန်းထဲသို့ ခေါင်းလေးငိုက်စိုက်ချကာ ဝင်လာ၏။

"ဟဲ့ ... ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ ... ရုပ်ကိုက ဘာပုံစံမှန်း မသိဘူး ...

"

"အမလေး ... မမေးပါနဲ့ ... မမေးကြပါနဲ့ ... ငါရှက်လွန်းလို့ ပါ ..."

"အမ် ... နင့် ... နင့်ကို ... သူ ... သူ ..."

"သူနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ပါဘူးဟယ် ... ငါလေ ... ငါသူ့အခန်းသိရအောင် ဆိုပြီး သူ့နောက်က မနည်းကပ်လိုက်သွားမိတာ ကျောင်းအနောက်ဆုံး လည်း ရောက်ရော ... သူက ဗြုန်းခနဲ ခြေလှမ်း သွက်သွက်နဲ့ အခန်းတစ်ခုထဲ ဝင်သွားပါလေရော၊ ငါကလည်း ဘယ်ရမလဲ ... မျက်ခြည်အပြတ်မခံ ဘဲ စွတ်ပြီး သူ့နောက်က လိုက်ဝင်သွားလိုက်တာပေါ့ ..."

"အေး ... ဟုတ်ပြီ ... ဒါဆို ... နင် ... သူ့အခန်းနံပါတ်ကို သိခဲ့တာပေါ့ ..."

ဆွေသက်က ခေါင်းကိုလေးပင်စွာ ခါယမ်းပြပါ၏။ သူမ မျက်နှာလေးက အငိုတစ်ဝက် အရယ်တစ်ဝက် ... ရှက်လည်း တအားရှက်နေပုံပင်။ သီရိရော၊ ကြွေမမှီပါ ... အရမ်းကို စိတ်ဝင်စား သွားရသည် ။

"ဟင် ... နင်ပဲ ... သူဝင်တဲ့ အခန်းထဲ လိုက်ဝင်ခဲ့တာဆို၊ ဒါဆိုသူ့အခန်းနံပါတ် မသိခဲ့ဘူး လား ..."

"ဟင့်အင်း ..."

"ဟဲ့ ... ဘာဖြစ်လို့ လဲ ..."

"သူ ... သူ ... သူ ဝင်သွားတဲ့ အခန်းက ယောက်ျားလေး သန့်စင်ခန်းကြီးဟဲ့ ..."

"ဟောတော့ ..."

"မြတ်စွာဘုရား ..."

ကြွေမမှီရော သီရိပါ တအံ့တဩ ဖြစ်သွားပြီးမှ စိတ်မထိန်းနိုင်ဘဲ တဟားဟား အော်ရယ် လိုက်မိတော့သည်။ သီရိပါးစပ်က ရယ်လည်း ရယ် ဆွေသက်ကိုလည်း အကောင်းဆုံး မေတ္တာပို့ ဂါထာကို အထပ်ထပ်ရွတ်နေတော့သည်။

ဆွေသက်မျက်နှာကြီးက ရှုံ့မဲ့နေလေ ...

ကြွေမမှီတို့ က သဘောကျလေနှင့် အူလိမ့်နေအောင် ရယ်နေမိကြတော့သည်။

မြတ်စွာဘုရားရေ ...။

ကယ်ပါ ...။

ဆွေသက်နှုတ်က ခပ်ဟဟလေးဖြစ်သွားပြီး ဆွေသက်မျက်နှာလေးက မယုံကြည်နိုင်သလို အံ့ဩမင်သက်လို့ ဆွေသက်ကြည့်ရာဆီသို့ ကြွေမမှီ လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။

သူ ...

မြင့်မားသောအရပ်၊ ဝင်းညက်နေသောအသား၊ တောင့်တင်းသန်မာသော ခန္ဓာကိုယ်ကို လိုက်ဖက်စွာပင် နို့စိမ်းရောင် ရှုပ်လက်ရှည်ခပ်ပျော့ပျော့ကို အစိမ်းနှင့်အနက် ရောစပ်ထားသော အကွက်စိတ်စိတ်များ ပါသည့် ပိုးပြောင်ပြောင် ဆိတ်ခွန်ပုဆိုးကလေးနှင့် တွဲဝတ်ထားသော ... ရှင်းသန့်ကြည်မွေ့နေသောသူက ကြွေတို့ အတန်းထဲသို့ တည့်မတ်စွာ ဝင်လာလေသည်။

ကြွေမမှီတောင် မေ့မျောပြီး ကြည့်မိနေရာမှ အသိဝင်ကာ တစ်ဘက်သို့ မျက်နှာကို လွှဲပစ် လိုက်ရသည်။

ဒီယောက်ျားရဲ့ မျက်ဝန်းတွေ ... ကြွေမမှီ သတိထားမိနေသည်။ သူ့ မျက်ဝန်းလေးတွေက စောစောက ကြွေမမှီတို့ နှင့် ဆုံခဲ့တုန်းကလိုပဲ ပ ကတိ တည်ငြိမ်နေ၏။ ခုံလွတ်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သော သူသည် ယခုထိ အပြီးအရယ် ကင်းမဲ့ကာ ခပ်တည်တည်လေးပင် ...။ ကြွေမမှီတို့ နှင့် သူ မဆုံခဲ့သလို သူက တစ်စက်မှ ပင်မကြည့်။ ကောင်မလေးတွေရဲ့ မျက်ဝန်းအကြည့်ကလေးတွေက သူ့ဆီသို့ ဝဲတက် သွား၏။

"ဟဲ့ ... ကြွေမမှီ ... သူ ... သူလေးက ငါတို့ နဲ့ တစ်တန်းထဲ"

"ဆွေသက် ... ငြိမ်ငြိမ်နေစမ်း ... ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ဂနာမငြိမ်ဖြစ်နေရတာလဲ ... ဟွန်း ... ပုံစံ ကိုက ပဲကြီးပဲ ... အဲဒါ ရှင်တို့ ကြောင့်ပေါ့ ... ရှင်တို့ က ပြူးတူးပြတ်ကြည့်တော့ ဟိုက မာန်တက် သွားတာပေါ့ ... အလကားပါဟာ ... ဒီလောက်ရုပ်ရည်ကလေးများ သူ့ကိုယ်သူ ... တွမ်ခရ(စ်) လိုလို ... ဘရက်ပ(စ်)လိုလို ... လီယိုနာဒိုဒီကပ်ပရီယိုလိုလို အိုင်တင်ကြီးနဲ့ ... ဟွန်း ... အမြင်ကတ် ပ ..."

"ဟုတ်ပါ့ဟယ် ... အဲဒီပုံစံများ ဘာမှ စိတ်ဝင်စားစရာ မကောင်းပါဘူး ..."

ကြွေမမှီစကားကို သီရိက ပြတ်သားစွာ ထောက်ခံလေသည်။ ကြွေမမှီကတော့ မိန်းမ တစ်ယောက်ရဲ့ မာန်ကလေးနှင့် သူ့ဘက်သို့ ယောင်၍ မှ ပင် မလှည့်ချေ။

"နင်တို့ ကလည်း ဟယ် ... ပဲများ တာ မဟုတ်နိုင်ပါဘူး ... သူ့စတိုင် (လ်)လေးက ဒီပုံစံ အတိုင်း နေတတ်လို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်ဟယ် ... နင်တို့ မတရားမပြောကြပါနဲ့ ... ငါ့နှလုံးသားလေး သနားဖို့ ကောင်းနေပြီ ..."

"အဲဒါ ... တို့ အိမ်ဘေးကလူတွေ ... သူ့နာမည်က ဒဏ္ဍာရီတဲ့ ... မန္တလေးက ပြောင်းလာ တာ မကြာသေးဘူး ... ရေရေလည်လည် ဖြောင့်တ

ယ်နော် ..."

ဟူသော ... အနောက်ဘက်ဆီမှ မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ ခပ်တိုးတိုးအသံလေးက ... ကြွေမမှီတို့ သုံးယောက် နားထောင်လောက်အောင် တော့ လုံလောက်လေ၏။ စောစောက တစ်ယောက် တစ်ပေါက် ငြင်းသံလေးက တိုင်ပင်မထားပါဘဲ အလိုလို တိတ်ဆိတ်သွားကြသလို။ သုံးယောက်စလုံး ၏ အာရုံစူးစိုက်မှုကလည်း အနောက်ဘက်ခုံမှ အသံလေး ဆီသို့ ဦးတည်နေ၏။ ထိုမိန်းကလေးက သူမစကားကို ဆက်ပြောလေ၏။

"သူပုံစံက ထူးဆန်းတယ်ကွ ... အဲဒီလို ခပ်တည်တည်ပဲ၊ ဘေးချင်းကပ် ခြံတွေကိုလည်း အရောမဝင်ဘူး ... သူ့အမေကလည်း ဒီအတိုင်းပဲ ... သူတို့ ဘာသာသူတို့ တသီးတခြား နေတတ်တာ ... ချမ်းသာတာတော့ အရမ်းချမ်းသာတယ်ဆရာ ... ခြံထဲမှာ ရပ်ထားတဲ့ ကားတွေက ခြောက်စီး လောက်ကိုရှိတာ ... အထင်မသေးနဲ့ ဦးနော် ... အားလုံးက အကောင်းစား ကားကြီးတွေချည်းပဲ ..."

ဒဏ္ဍာရီ ...

ဒဏ္ဍာရီတဲ့ ...။

နာမည်က ထူးခြားသလို သူပုံစံကလည်း ထူးခြားသည် ။

ရှင် ... ဘယ်လိုယောက်ျားမျိုးလဲ ဒဏ္ဍာရီ။

သေချာတာကတော့ ...

ကြွေမမှီ ရှင့်အကြောင်းကို စိတ်ဝင်စားသွားပြီ။

ဒါဟာ ...

ကြွေမမှီဆိုတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝမှာ ပထမဆုံးပဲ။ ဘယ်သူ့ ကိုမှ အရောတဝင်မရှိစွာ သူ့ရဲ့ နေထိုင်မှု အေးစက်နေမှုကို ကြွေမမှီ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည် ။ ပြီးနောက် ... ကြွေမမှီ နှုတ်ခမ်းသား လေးတွေ အဓိပ္ပာယ်ပြည့်စွာ တွန့်ခနဲ ပြီးသွားရသည် ။

အေးစက်တည်ငြိမ်နေသော မျက်ဝန်းတစ်စုံ ...

အလိုအပိုမရှိသော ဖိကပ်ထားသည့် နှုတ်ခမ်းတစ်စုံ။

ကြွေမမှီ ဦးနှောက်ထဲမှာ အတွေးတွေ ခိုင်ခံ့နေလေပြီ။ ဟုတ်တယ် ... ဒဏ္ဍာရီဆိုတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ အေးတိအေးစက် ဟန်ပန် တွေက အာရုံထဲမှာ ထင်ဟပ်နေသည် ။ ဒဏ္ဍာရီ ဆိုတဲ့ ယောက်ျားအကြောင်းကို အဓိပ္ပာယ်မရှိ တွေးနေမိသည် ။

ကောင်မလေးတွေ နှုတ်ခမ်းဖျားမှာ ဒဏ္ဍာရီက ရေပန်းစားသွားသလို ကောင်လေးတွေရဲ့ အာရုံထဲမှာ က ကြွေမမှီက ခိုင်သွားခဲ့သည် ။

ထိုနေ့ရဲ့ ...

ဇူးမေဂျာရဲ့ အလှသရဖူဘွဲ့ကို မိန်းကလေးထဲက ကြွေမမှီက ရခဲ့ပြီး ... သူကတော့ (King) ဘွဲ့ပေးခြင်းကို ခံရလေသည် ။ အေးစက်နေသော သူ့နှုတ်ဖျားက တစ်စုံတစ်ခုသော နှုတ်ထွက်စကား ရှားပါးစွာပင် နားထောင်ခဲ့ရသည် က ‘အားလုံးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်တဲ့ လေ ...’ ရှင် အဲဒီလောက် တောင် စကားပြော ကပ်စီးနဲ့ရသလားဆိုသည့် မျက်ဝန်းတစ်စုံဖြင့် သူ့ဆီလှမ်းကြည့်လိုက်သော်လည်း သူကတော့ ထုံးစံအတိုင်း အဓိပ္ပာယ်မဲ့စွာ မျက်ဝန်းအကြည့်များကို အောက်ဘက်ကြမ်းပြင်ဆီသို့ စူးစိုက်စွာ ပို့ထားလေသည် ။

ကြွေမမှီ ...

သူ့ကို အသည်းယားစွာ မေးလိုက်ချင်ပါရဲ့ ။

ရှင့်ရဲ့ ... အဲဒီလို အေးတိအေးစက်ပုံစံက တမင်စတိုင် (လ်)အဖြစ် ဖမ်းယူထားတာလားလို့ ။ အားလုံးထဲမှာ ဆွေသက်ကတော့ ဆွေ့ဆွေ့ခန့်မတတ် ဝမ်းသာနေ၏။ ကြွေမမှီ သိပါတယ်။ သူငယ် ချင်းဖြစ်တဲ့ ကြွေမမှီ (Queen) ဘွဲ့ရလို့ သူပျော်တာမဟုတ်၊ သူ့အကောင် ဒဏ္ဍာရီ (King) ဘွဲ့ရလို့ ဒင်းပျော်နေတာ။

လက်ခုပ်တီးတဲ့ အသံထဲမှာ ...။

သူ့လက်ခုပ်သံက မပြီးစီးနိုင်ဆုံးပဲလေ။

ကျောင်းဆင်းချိန်ရောက်တော့ ...

သူဟာ ထုံးစံအတိုင်း အတန်းသားအချင်းချင်းပင် နှုတ်ဆက်ဖော်ပြပြီးပြဖော်မရစွာ တည်ငြိမ် အေးဆေးစွာပဲ အတန်းထဲမှ ထွက်သွားတော့၏။

"ဟဲ့ ... ဒါကဘယ်လဲ ..."

ဟိုလူ ထတာမြင်တာနှင့် ဆွေသက်သည် လည်း မခေစွာ နေရာမှ ထရပ် လိုက်လေလျှင် သီရိ ရော ကြွေမမှီပါ ... မျက်စောင်းကြီးထိုးပြီး လေသံမာမာနှင့် တားဆီးကြလေ၏။ ထိုအခါကျမှ ပဲ ဆွေသက် သတိထားမိစွာ စပ်ဖြဖြမျက်နှာထားကလေးနှင့် 'အိမ် ... အိမ်သာသွားမလို့ ' ဟု ဖြေလေ သည် ။

"နေဦး ... ငါတို့ လည်း လိုက်မှာ ... ခဏစောင့်ဦး ..."

ငယ်သူငယ်ချင်းတွေဖြစ်ခဲ့ကြပြီး အထက်တန်းအောင်တဲ့ အထိ တွဲလာကြသူတွေမို့ အထွန့် မတက်ရဲစွာ ငြိမ်နေရသော်လည်း ဆွေသက်ရဲ့ မျက်ဝန်းကလေးတွေက ဒဏ္ဍာရီ ထွက်ခွာသွားသော တံခါးပေါက်က

လေးဆီသို့ ဆွေးမြွေတသစွာ လှမ်းကြည့်နေလေသည်။ ။

"စိတ်ပုတ်မတွေ ... စာအုပ်ကလေး တစ်အုပ်နှစ်အုပ်ကို လွယ်အိတ်ထဲ ထည့်သိမ်းနေကြတာ မပြီးတော့ဘူး ... အဟွန်း ငါ့နှလုံးသားကလေးနဲ့ တော့ လွဲပါပြီ ... အခုလောက်ဆို ကားဆီတောင် ရောက်နေလောက်ရောပေါ့ ..."

"အောင်မလေး ... သူက နှလုံးသားကလေး လုပ်နေတယ်၊ ဟိုကဖြင့် တကယ့်ကျောက်တုံး ... ကိုယ့်ကို အရေးတစ်စက်ကလေးတောင် မထားတဲ့ လူကိုများ ... မိန်းမဂုဏ်သိက္ခာအကျခံပြီး စိတ်ကူးမယဉ်နိုင်ပါဘူးတော် ... သူမို့လို့ ..."

"ဘာဖြစ်လဲ ... ကိုယ်စိတ်နဲ့ ကိုယ် ကိုယ်ချစ်ချင်တဲ့ သူကို ချစ်မှာပဲ ..."

"ချစ်ပါ ... ချစ်ပါ ... ဟွန်း ... ယောက်ျားအိမ်သာထဲအထိ ငမ်းကြောထူရတယ်လို့ ... အရှက်ကို မရှိတော့ဘူး ... တကယ်ပဲ ... ပြော မပြောချင်ဘူး ..."

"အမ် ..."

ဟုတ်ပဲ ...။

သီရိပြောမှ ပဲ မနက်က ဆွေသက်ရဲ့ အဖြစ်ကို သတိပြန်ရကာ အစပြန်ပေါ်ပြီး ရယ်မိကြပြန် သည် ။ ဒီတစ်ခါတော့ ဆွေသက်ငြိမ်သက်နေ၏။ မျက်နှာတစ်ခုလုံး နီရဲတွတ်ကာ ရှက်နေလေသည် ။ ကြွေမမှီကပါ စပ်စုချင် လာပြီး ...

"ဟဲ့ ... နင်လိုက်ဝင်သွားတော့ သူဘာပြောလဲ ..."

ကြွေမမှီမေးတော့မှ သီရိကလည်း မနေနိုင်စွာပင်

"သူ ... ရှင့်ကိုသတိထားမိသွားလား ..."

"အဟိ ... အင်း ..."

"အမလေး ... သေလိုက်ပါတော့ ဆွေသက်ရယ် ..."

ဆွေသက်က အရှက်မပြေသော မျက်နှာကလေးနှင့် ခေါင်းလေးညှိ တ်ကာ ဝန်ခံ လိုက်လေလျှင် ကြွေမမှီရော သီရိပါ စိတ်မဆိုးနိုင်သော မျက်နှာကလေးများ ဖြင့် ကိုယ့်နဖူးကို ကိုယ့်လက်ဝါးကလေး များ ဖြင့်သာ ရိုက်လိုက်မိတော့သည်။ ဆွေသက်ကတော့ တဟဲဟဲ ရယ်နေဆဲ။

"သူက ဘာမှ မပြောဘူးလား ..."

"အမလေး ... သူမပြောရသေးခင်ပဲ အခန်းထဲက ယောက်ျားလေးတစ်ယောက် ထွက် လာပြီး အော်ကြတာနဲ့ တင် ကျုပ်လေးရှက်ရှက်နဲ့ ပြေးထွက်ခဲ့တာ ... တန်းနေတာပဲ ... အမလေး ရှက်လိုက် တာနော် ... အခုမှပဲ ရှက်မိတော့တယ် ..."

"သေလိုက်တော့ဟေ့ ... လဲသေလိုက်တော့ ..."

"ကြွေကလည်း ဟယ် ... ငါ့ဝါသနာလည်း နင်တို့ သိသားနဲ့ ဟာ ... သူများ တွေ ဝိုင်းပြီးကဲ့ရဲ့ ကြပါစေ ... နင်တို့ ကပါ ဝင်ပြီး မပါပါနဲ့ ဟာ ... ငါစိတ်မကောင်းဖြစ်လွန်းလို့ ပါ"

ဆွေသက်က ...

ခပ်တည်တည်ကလေးနှင့် ပြောတော့လည်း စိတ်မကောင်းမိပြန်ပါ။ သူမတို့ အရယ်ရပ်ကာ ဆွေသက်ကို နားလည်မှုပေးသောအနေနှင့် ငြိမ်သက်နေမိကြလေသည်။

ဒဏ္ဍာရီ ...

ရှင်ဟာ သိပ်ကိုထူးခြားနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။

ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ ရှင်က ကျွန်မတို့ မေဂျာရဲ့ အရေးပါတဲ့ ယော
ကျားတစ်ယောက် ဖြစ်နေ လို့ လေ။ သူမက အလှဘုရင်မဘွဲ့ရရင် ကျိန်း
သေပါတယ် ... ဘယ်ကောင်လေးက (King) ဘွဲ့ရသလဲ လို့ လူတိုင်းက
မေးမှာ ပဲ ... ကြွေမမှီ ပြောပြရမှာ ပဲလေ။

ဒဏ္ဍာရီ ...။

မနက်ကမှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဆုံမိကြသေးသည် ။ ထိုအချိန်ကလ
ည်း သူ့မျက်နှာသည် တည်ငြိမ်ပြီး သူ့မျက်ဝန်းတွေက အေးဆေးနေ၏။
ကြွေမမှီဟာ ယောက်ျားလေး အတော်များများ ရဲ့ အလေးထားချင်လာစ
ရာ စွဲဆောင်မှုရှိတဲ့ ရုပ်ရည်ကို ပိုင်ဆိုင်ထားသူဟု ကြွေမမှီကို အများက
ထင်ကြေးပေးခံခဲ့ရသည် ။

အခုတော့ ...

အဲဒီထင်မြင်ချက်က ဒဏ္ဍာရီနဲ့ တွေ့မှ မှားချင်နေပြီ။

သူလုံးဝစိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိသလို ... သူမနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် စ
ကားပြောတော့လည်း ပုံမှန်ပဲ။

ဟုတ်တယ် ...။

ရှင်ပုံစံက သိပ်ကိုထူးခြားတယ်။ ကျွန်မ အရမ်းစိတ်ဝင်စားတယ် ဒ
ဏ္ဍာရီ။ အဲဒီတော့ နောက်ထပ်ဆုံကြသေးတာပေါ့ ...။

ဘယ်သူနဲ့ မှ အရောမဝင်ချင်တဲ့ လူ ... ဘယ်သူ့ကိုမှ မရင်းနှီးချင်တဲ့
လူ ... ကြွေမမှီကြောင့် ရှင် အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲလာစေရမယ် သိ
လား။

ကြွေမမှီ ...

တိတ်တဆိတ်လေး ကြိမ်းဝါးနေမိတော့သည်။ ။

အခန်း (၂)

"အမလေး ... ချောလိုက်တာ ...ဘယ်အချိန်ကလေးပဲကြည့်ကြည့် ... နုပြီး ချောမောနေ တာပါလားနော် ... အဲဒီယောက်ျားဟာလေ ... ဆွေသက်ကို တစ်နေ့တခြား ပိုချစ်ချစ်လာအောင် သိပ်လုပ်နိုင်တာပဲ ... အဟိ ... ဟိ ..."

ကျောင်းဝရန်တာမှ အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်နေရာမှ အလန့်တကြား ရေ
ရွတ်သံကြောင့် ကြွေမမှီတို့ ပြောလက်စ စကားပင်
ဘယ်ရောက်သွားမှန်း မသိတော့။

"ဟဲ့ ... လာ ... လာကြည့်စမ်း ... ဒီကို လာကြည့်စမ်း ... ကြွေမမှီ ...
"

"အောင်မယ် ... ဘာလို့ ကြည့်ရမှာ လဲ ... မကြည့်ပါဘူး ... ကိုယ့်
ဘာသာကိုယ်ပဲ ကြည့် ... ငါတို့ က ဒါ မဟုတ်ဘူး "

ကြွေမမှီက ...

သူမရဲ့ နှာသီးထိပ်ကလေးကို သွယ်ပျောင်းသော သူမရဲ့
လက်ချောင်းကလေးတွေနှင့် အသာ မယာ ပွတ်သပ်ရင်း စကားဆိုတော့
ဆွေသက်က မျက်စောင်းကြီး ခိုင်းခနဲ လှမ်းထိုး၏။ လက်ထဲမှာ စားနေ
သော အချဉ်ထုပ်ကလေးနှင့် လှမ်းပစ်ပေါက်ဟန်လုပ်လေ၏။

"ဟယ်တော့ ... ရှင်တို့ နဲ့ စကားပြောနေတာနဲ့ ငါ့အသည်းလေး

တောင် ဘယ်ပျောက်သွားပြီ လဲ မသိဘူး ... သွားရှာလိုက်ဦးမယ် ..."

ပြောပြောဆိုဆို ...

ဆွေသက်က လှေကားထစ်များ ဆီသို့ ခပ်သွက်သွက် လမ်းလျှောက် သွားလေပြီ။ လက်ထဲမှာ လည်း စားလက်စအချဉ်ထုပ်ကလေးက ကိုင် လို့ ။ သွားခါနီး ပြောင်စပ်စပ် မျက်နှာကလေးနှင့် လုပ်ပြ သွားသေးသည် ။

"သွားဟေ့ ... သွား ... သွား ... သောက်ပေါမရဲ့ .."

"ဟုတ်ပ ... အမြင်ကို ကတ်စရာကောင်း လာပြီ ..."

ကြွေမမှီနှင့် သီရိတို့ တစ်ယောက်တစ်မျိုး သုံးသပ်နေလိုက်၏။ ဆွေ သက်ကို လုံးဝမနိုင် တော့။ ဆွေသက်မျက်ဝန်းနှင့် ဆွေသက်အသိစိတ် ထဲမှာ ဒဏ္ဍာရီမှ ဒဏ္ဍာရီ။ ပြောလိုက်တဲ့ စကားထဲ မှာ လည်း ထိုလူမပါ လျှင် မပြီးချေ။ ဟော ... အခုလည်း ကြည့်လေ။ ကျောင်းရောက်ကတည်းက ဟိုလူ မလာသေး၍ ဂနာမငြိမ် ဝရံတာထွက်ပြီးရပ်နေတာ ခြေမညောင်းတဲ့ အတိုင်း။

အခု ...

လာပြန်တော့လည်း တစ်မျိုး။

အောက်ကို ဆင်းသွားပြန်ပြီ။

"ခင်ဗျား ဘယ်လိုမိန်းမလဲဗျ ... မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ကိုယ့်သိ က္ခွာကိုမှ မထောက် ... အဲဒီလောက်တောင် လျှပ်ပလာ လျှပ်ပလာလာ နေရလား ..."

ဒေါသတကြီး ...

အော်ဟစ်သံကြီးက အပေါ်ထပ်ရှိ ကြွေမမှီတို့ ဆီသို့ တိုက်ရိုက်ရောက်လာခဲ့လေသည်။ ။ ထိုအသံကြောင့် ကြွေမမှီနှင့် သီရိတို့ ပြောလက်စ စကားပင် ဘယ်ရောက်သွားမှန်းမသိအောင် အသံ လာရာဆီသို့ ပြိုင်တူကြည့်လိုက်တော့ ထင်မှတ်မထားစွာ ... ဒဏ္ဍာရီဆိုသော ယောက်ျားထံမှ မကျေ မနပ်ထွက်လာသောအသံဖြစ်နေလေသည်။ ။

"ဟို ... ဟို ... တောင်းပန်ပါတယ်ရှင် ... ကျွန်မ တကယ်တောင်းပန်တာပါ ... စိတ်မရှိပါနဲ့ ရှင် ..."

ဗုဒ္ဓေါ ...

မြတ်စွာဘုရားရေ။

ဒုတိယအသံရှင်က ကြွေမမှီတို့ လုံးဝထင်မှတ်မထားတဲ့ ဆွေသက်ရဲ့ အသံကလေး။ သူမတို့ နှစ်ယောက် အသံကိုသာ ကြားရပြီး လူတွေကို မတွေ့ရသေးချေ။ တိုင်ပင်မထားဘဲ ကြွေမမှီနှင့် သီရိ တို့ လှေကားဆီသို့ လျှောက်သွားလိုက်တော့ လှေကားခြေရင်းတွင် ဒေါသတကြီးနှင့် သူ့ကို တွေ့ရပြီး နံဘေးမှာ တော့ ဆွေသက်ရဲ့ မျက်နှာငယ်ကလေးနှင့် တောင်းပန်ခယနေသောပုံကိုပါ တွေ့လိုက်ရ သည်။ ။

"အခုမှ တောင်းပန်နေလို့ ဘာထူးမှာ လဲ ... ခင်ဗျားတို့ မိန်းမတွေ ဟာလေ ... တောက် ... မပြောလိုက်ချင်ဘူး..."

"ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ဆွေသက် ... ဘာဖြစ်နေတာလဲ ..."

ကြွေမမှီရော သီရိပါ ဆွေသက်တို့ အနားသို့ ရောက်သွားတော့ ဆွေသက်သည် မျက်ရည်တွေ ရစ်ဝဲနေသော မျက်ဝန်းကလေးများ ဖြင့် အားကိုးတကြီး လှမ်းကြည့်ရှာသည်။ ။

"ဘာဖြစ်ရမှာ လဲ ... ခင်ဗျားတို့ သူငယ်ချင်းပေါ့ ... တောက် မပြော

လိုက်ချင်ဘူး ... ခင်ဗျား တို့ ကြည့်ပြောထား ... နောက်တစ်ခါဆို ကျွန်တော့်အဆိုးမဆိုနဲ့ ..."

ကြွေမမှီ ဒေါပွသွားရပြီ ...။

"အောင်မယ်လေး ... ရှင်ကပဲ ကြိမ်းလားမောင်းလားနဲ့ ... ငါယောကျ်ားဆိုပြီး သတ္တိလာပြ နေတယ်ပေါ့လေ ... ဘာလဲ မိန်းမတွေနဲ့ နပန်းဖက်သတ်မလို့ လား ..."

"မင်း ... မင်း ..."

ကြွေမမှီစကားကို သူက ဆတ်ဆတ်ခါအောင် နာသွားလေသည် ။ ဒေါသတွေနှင့် ဆူဝေနေ သော သူ့မျက်ဝန်းတွေက ကြွေမမှီဆီ ဆတ်ခနဲ ရောက်လာ၏။ ဒေါသတကြီး သူမရှေ့သို့ တိုးကပ်လာ ပြီးမှ တက်တစ်ချက် ခပ်ပြင်းပြင်းခေါက်ကာ အပေါ်ထပ်သို့ လှေကားထစ်တွေအတိုင်း လုံးဝလှည့် မကြည့်တော့ဘဲ တက်သွားလေတော့သည် ။

ထိုအခါကျမှ ...

ဆွေသက် အားရပါးရ ထိုင်ငိုလေတော့၏။

"ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ဆွေသက် ...ဆွေသက် ... စိတ်ထိန်းလေဟယ် ... ကျောင်းထဲမှာ ရှက်စရာ ကြီး ... သူများ တွေကြည့်နေပြီ ... ထ ... ထ ... ငါတို့ တစ်နေရာသွားကြမယ်"

ဆွေသက်အား အသာအယာ ချောမောပြီး ကြွေမမှီရော သီရိပါ စိတ်မကောင်းစွာ ခေါ်လိုက်မိ သည် ။

"သွား ... မလိုက်ဘူး ... တစ်စက်ကလေးမှ အလိုက်ကန်းဆိုးမသိတဲ့ ဟာမတွေ ..."

"အမ် ..."

"ဘာ ..."

ဆွေသက်က ကြွေမမှီ ကိုင်ထားသော လက်ထဲမှ ဆတ်ခနဲ ရုန်းထွက်ကာ မျက်နှာကြီး ပုတ်သိုးသိုးနဲ့ ရန်တွေ့လေလျှင် ကြွေမမှီရော သီရိပါ အံ့ဩသွားရလေသည်။ ။

"ဟုတ်တယ်လေ ... ဟိုမိန်းမ ကြွေမမှီကလည်း ...ဘာမှန်းညာမှန်း မသိဘဲနဲ့ စွတ်ပြီး ရန်တွေ့တော့တာပဲ ... ငါ့အသည်းလေးတော့ စိတ်ဆိုးသွားပြီ ထင်ပါရဲ့ ..."

"အောင်မလေးတော် ... ရှင့်ကို ဒီလောက် လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးပြီး ... အော်ကြီး ဟစ်ကျယ် ရန်တွေ့နေတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ရှင်က စိတ်မဆိုးဘဲ ... ကျုပ်တို့ ကို ဘာကြောင့် စိတ်ဆိုးရတာလဲ ... ကျုပ်တို့ က ရှင့်ဘက်ကလည်း ဝင်ကူပြောရသေးတယ် ..."

"အေးလေ ... ဆွေသက် ... ကြွေမမှီက နင့်ဘက်က မခံနိုင်လို့ ပြောပေးတဲ့ ဥစ္စာ ..."

"အဲဒါကြောင့် နင်တို့ ခက်တာပေါ့ ..."

"ဘာ ... ဘာခက်တာလဲ ..."

"ဟိုစကားပုံကို ကြားဖူးတယ်မဟုတ်လား ... ကြားသုံးကြား ရှောင်ဆိုတာလေ ... လင်မယားကြား ... သားအမိကြား၊ ဆွေမျိုးကြားတဲ့ ..."

"အဲဒါနဲ့ ဘာဆိုင်လို့ လဲ ..."

"ဟဲ့ ... ဆိုင်တာပေါ့ ... သူ့ကို ငါကငါ့ယောက်ျားနေရာမှာ ထားပြီး

... သူနဲ့ ရန်ဖြစ်ရင် ဘယ်လိုနေမလဲဆိုတဲ့ ခံစားချက်သိချင်လို့ ... တမင် လုပ်လိုက်တာဟဲ့ ... ကောင်မအစုတ်ပလုတ်တွေ ရဲ့ သိပြီလား ... အခု တော့ နင်တို့ ကြောင့် ပျက်သွားရပြီဟဲ့ ..."

မြတ်စွာဘုရား ကယ်ပါ ...။

ဆွေသက်ကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ပြောင်စပ်စပ် မျက်နှာပေးလေးနဲ့ ကြွေမမှီတို့ အနားက လှစ်ခနဲနေအောင် ပြေးထွက်သွားလေတော့သည် ။ နောက်ဆုံးတော့ ... ကြွေမမှီနှင့် သီရိတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ် ယောက် ကြည့်ကာ တဟားဟား အော်ရယ်လိုက်မိပါတော့သည် ။

ဆွေသက်ကိုလည်း ...

သူမတို့ စိတ်မဆိုးနိုင်ပါ။ ဆွေသက်သည် စိတ်ကူးယဉ်ဆန်ပြီး ပေါ တောတော ကြောင်တောင် တောင်နိုင်သော အမျိုးသမီးကလေးတစ် ယောက်ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ... ဟိုအရင်ကတည်းက သိပြီးကြ သောကြောင့်လည်း ဖြစ်သည် ။

"ဆွေသက်ရဲ့ သဘောအရဆို ... ငါတို့ က နောက်ဆုံးကြားကို ဝင်ပါ မိတာပေါ့နော် သီရိ ... ဟား .. ဟား ... ဟား"

"အေး ... ဟုတ်တယ် ... နင် ကြားညပ်ခံရပြီ ... ဟား ... ဟား ... ဟား ..."

မိန်းကလေးပီသစွာပင် ရယ်သံ တဟားဟားက ကျယ်လောင်နေ တော့သည် ။ ကြွေမမှီတို့ အတန်းထဲရောက်တော့ အောင်မယ် ဟိုမိန်းမ ဒေါ်ဆွေသက် စောစောက သူမ ဘာမှ မဖြစ်ခဲ့တဲ့ အိုင်တင်နှင့် စာအုပ်တစ်အုပ် ရှေ့မှာ ချပြီး စာဖတ်နေ၏။

ကြွေမမှီ ...

ဒဏ္ဍာရီဆီသို့ အကြည့်တွေရောက်သွား၏။

အရင်အတိုင်းပင် ...

အေးဆေးတည်ငြိမ်နေသော သူ့အသွင်က ထင်းနေသည် ။ ထူးဆန်း
တာက သူဝတ်ထားသော ရုပ်အင်္ကျီအဖြူစွတ်စွတ်ကလေး၏ ရင်ဘတ်
နားမှာ အနီရောင်အစွန်းအထင်းတွေ ...။

ဖျတ်ခနဲမို့ သတိထားမိတာကလွဲပြီး ဘာရယ်လို့ တော့ သူမ သဲသဲကွဲ
ကွဲမသိပါချေ။ နှစ်ယောက်သား စူပုတ်ပုတ် မျက်နှာကလေးတွေနှင့် သူမ
တို့ ခုံလေးထဲသို့ အသီးသီး ဝင်ထိုင်လိုက်မိ သည် ။

"အခုမှ လာရသလား ... စောစောက နင်တို့ အောက်မှာ ဘာလုပ်နေ
လဲ ..."

ဆွေသက်က ဘာမှ မဖြစ်သလို အေးအေးဆေးဆေးပင် သူမတို့ ကို
မေးခွန်းထုတ်နေသေး သည် ။

တကယ်ရှားတဲ့ ဆွေသက်ပဲ။

ဒင်းကလေး စိတ်အမှတ်ကို မရှိတာ။

သူမကို စိတ်ဆိုးနေတာ သိလျက်နှင့် တမင်မသိဟန်ဆောင်နေသေး
သည် ။ ကြွေမမှီရော သီရိ ပါ စိတ်ဆိုးလွန်း၍ ဆွေသက်နှင့်
စကားမပြောရန် တိုင်ပင်ခဲ့ပြီးသား။

ဒီမိန်းမကို မှတ်လောက်သားလောက်အောင်ကို ပညာပေးမှ ဖြစ်
တော့မည်ဟု ... ဆုံးဖြတ်ချက်ချကာ သီရိရော ကြွေပါ စကားမပြောဘဲ
မသိချင်ယောင်၊ မကြားချင်ယောင် ဆောင်ပြီး နှစ်ယောက်သား ငြိမ်သ
က်နေကြသည် ။

"ဟဲ့ ... နေ့လယ်ကျရင် ဓာတုဗေဒကန်တင်းဘက် သွားစားရအောင် ဟာ ... အဲဒီဘက်က ဆိုင်က အစားအသောက်ကောင်းတယ်တဲ့ ... ငါသတင်းကောင်းရထားပြီးပြီဟ"

ဆွေသက် လာပြီး တမင်ရောနေမှန်းသိသော်လည်း ကြွေမမှီရော သီရိပါ ငြိမ်သက်နေကြဆဲ ပင်။

"ဟဲ့ ... နင်တို့ ကလည်း ...ဘာတွေစဉ်းစားနေလို့ ငြိမ်နေရတာလဲ ဟာ ... ငါပြောနေတာရော ကြားကြရဲ့ လား ..."

ဆွေသက်ထံမှ စိတ်ပျက်လက်ပျက် အသံကလေးထွက်လာ၏။ ကြွေမမှီတို့ စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိသော်လည်း ဒီမိန်းမကို အလျှော့မပေးချင်သောစိတ်ကြောင့် ငြိမ်၍ နေလိုက်သည် ။ သီရိကတော့ ဆွေသက်ကို နောက်ကျောပေးပြီး ကြွေမမှီဘက် မျက်နှာလှည့်နေသည် မို့ ကြိတ်ပြီး ရယ်နေတာ ဆွေသက်မမြင် ... ကြွေက လိုက်ရယ်ချင်ပေမဲ့ ဆွေသက်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဖြစ်နေသမို့ စိတ်ကို မနည်းချုပ်ထိန်းထားရသည် ။

"ငါကတော့ အခေါက်ကင်ပဲ စားမယ် ... အဲဒီက အခေါက်ကင်က ကောင်းတယ်တဲ့ ..."

ဆွေသက်သည် ဘယ်သူမှ လည်း သူမစကားကို အရေးတယူ နားထောင်နေခြင်းမရှိပါဘဲ သူမ စိတ်ထဲ ထင်တာတွေ စွတ်ပြောနေလေ၏။ ကြာတော့ ... ကြွေမမှီစိတ်တွေ မထိန်းနိုင်တော့လောက် အောင် ရယ်ချင်လာသည် ။

"ဪ ... ဒါနဲ့ ... နင်တို့ ကို စောစောကအကြောင်း ပြောပြရဦးမယ် ..."

"ဟင် ..."

"ဘာလဲ ... ဆွေသက် ..."

မသိချင်ဟန်ဆောင်နေကြသော သီရိနှင့် ကြွေမမှီတို့ နှစ်ယောက်စလုံး ဆွေသက်ရဲ့ စကား ကြောင့် အသီးသီးခေါင်းကလေးတွေထောင်ပြီး ဆွေသက်မျက်နှာလေးဆီသို့ အကြည့်ရောက်သွား ကြလေ၏။

"အောင်မလေးနော် ... သူများ အကြောင်း တော်တော်မသိချင်ကြရှာဘူးနဲ့ တူတယ် ... မျက်လုံးကလေးတွေကို ပြူးလို့ ဘုရားစောင်းတန်းက ပစ်တိုင်းထောင်လေးတွေ ကျနေတာပဲ ... စပ်စုမတွေ ..."

ဆွေသက်က ပြောပြီး ရယ်လေသောအခါ ကိုယ့်အဖြစ်ကို ကိုယ်သတိရကာ ကြွေမမှီရော သီရိပါ ဝါးခနဲ ရယ်လိုက်မိတော့သည်။ ။ ရုတ်တရက်မို့ အတန်းထဲက ကျောင်းသူကျောင်းသားအချို့ရဲ့ အကြည့်တွေက ‘ဘာကြောင်တာလဲဟ’ ဆိုပြီး စူးစမ်းသော မျက်ဝန်းများ နှင့် လှမ်းပြီး ကြွေမမှီတို့ သုံးယောက်ကို လှမ်းကြည့်လေသည်။ ။

ကြွေမမှီတို့ ပါးစပ်ကလေးတွေကို လက်ဝါးကလေးနှင့် အသာကလေးပိတ်ပြီး အလိုလို ဇက်ကလေးတွေ ပုဝင်သွားကြသည်။ ။ ကြွေမမှီ သူ့ထံသို့ မျက်ဝန်းကလေး အသာစောင်းငဲ့ကာ ကြည့် လိုက်တော့ သူသည် တစ်စက်ကလေးမှ အရေးမစိုက်စွာ သူ့လက်ထဲမှ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို သဲကြီး မဲကြီး ဖတ်နေလေသည်။ ။

ဟွန်း ...။

မျက်စောင်းကလေးက ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ...သူ့ဆီ ဝဲသွားရ၏။ သို့သော် သူကတော့ လုံးဝ မသိပါချေ။ သိအောင်လည်း သူက အရေးတယူ လှမ်းကြည့်မှာ မဟုတ်ချေ။ သူသည် လူပတ်ဝန်းကျင် မှာ ရှင်သန်နေသော ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်သာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်ဟု ကြွေမမှီ စိတ်ထဲက မှတ်ချက်ချလိုက် မိတော့သည်။ ။

ထိုစဉ် ...

အတန်းထဲသို့ ဆရာမဝင်လာသဖြင့် ကြွေမမှီတို့ ရဲ့ စကားစကို အသဖြတ်ထားကာ သင်ခန်းစာဆီသို့ စိတ်အာရုံကို နှစ်ထားလိုက်ကြသည်။ ။

ထိုနေ့က ...

လက်ချာချိန်ရော ... ပရယ်တီကယ်ပါ အချိန်တွေဆက်နေသဖြင့် အစားအသောက်ပင် ဖြောင့်ဖြောင့်မစားနိုင်တော့ဘဲ ... နီးစပ်ရာ ကင်တန်း (နံ) တစ်ခုမှာ ပဲ ဝင်စားပြီး ကျောင်းစာ အနောက်ပဲ လိုက်နေခဲ့ရသည်။ ။

ညနေကျောင်းဆင်းမှ ပဲ ...

သုံးယောက်စလုံး ကျောင်းဖယ်ရီကားပေါ်တက်ကာ အိမ်ပြန်ဖို့ လုပ်တုန်း ပထမဆုံး သတိဝင် သွားသူက သီရိပဲ ...။

"ဟဲ့ ... ဆွေသက် ... မနက်ကကိစ္စပြောဦးလေဟာ ..."

"ဘာလဲ ... သီရိရဲ့ ..."

"နင်နဲ့ ဟိုလူ ရန်ဖြစ်ရတဲ့ ကိစ္စပေါ့ ..."

"ဪ ... ဒါလား ..."

ဆွေသက်က ပြုံးစိစိမျက်နှာကလေးနှင့် ပြန်စဉ်းစားနေသယောင်။ ဒီမိန်းမ ... ကြွေမမှီတို့ သိချင်နေသဖြင့် တမင်အိုင်တင်ခံနေတာ။ ဟွန်း ... ဒင်းအကြောင်း သိပြီးသား။ သို့ပေမယ့် အလွန် သိချင်နေသဖြင့် စိတ်ကို ရှည်အောင် မနည်းဆွဲဆန့်ထားရ၏။

"ဒီလိုဟာ ... အဟမ်း ..."

"သောက်ကောင်မ ... အစုတ်ပလုတ် ... မပြောရင်လည်း နေဟေ့ ... လာပြီး အိုင်တင်ခံပြ မနေနဲ့ ..."

သီရိက မျက်စောင်းကြီးထိုးကာ ထအော်လေလျှင် ကြွေမမှီရော ဆွေသက်ပါ မနေနိုင်တော့ဘဲ စူပုတ်ပုတ် သီရိရဲ့ မျက်နှာကြီးကိုကြည့်ပြီး ဝါးခနဲ ရယ်လိုက်မိတော့သည်။

"ဒီလိုဟဲ့ ... နင်တို့ ကိုပြောပြီး ငါအောက်ထပ်ကို ဆင်းသွားတာလေ ... မှတ်မိလား ..."

"ပြောမှာ သာ ပြောစမ်းပါ ... ဘယ်သူမှ အတိတ်မေ့တဲ့ သူ မပါဘူး ..."

"ဟွန်း ... စပ်လည်း စုချင်သေးတယ် ... လေသံကလည်း အထက်စီးက ငယ်သူငယ်ချင်းတွေ မို့လို့ နော် ... သည်းခံနေရတာ ..."

"တော်စမ်းပါဟယ် ... ပြောမှာ သာပြော ..."

"အေး ... အဲဒီအချိန်တုန်းကပေါ့ဟာ ... ငါကအောက်ထပ်လည်း ရောက်ပြီး နည်းနည်း အကွယ်မှာ ပြုန်းဆို သူနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်တွေ့ပါလေရော ... ငါလည်း လေ ဘာပြောကောင်းလိုက် မလဲ ရင်တွေ ဒိန်းခနဲဆောင့်ခုန်ပြီး ... ခြေလှမ်းတွေ မှားကုန်ပါလေရော ..."

ဆွေသက်က ...

ကြွေမမှီနှင့် သီရိတို့ စိတ်ကို ဇာတ်ရှိန်ဖြင့်ကာ ဆွဲခေါ်ပြီးနောက် ခဏမျှ စကားဖြတ်ကာ ကားပေါ်မှာ ပါလာသော ရေသန့်ဘူးကလေးကို အဖုံးဖွင့်ကာ မော့သောက်နေလေ၏။

"နင်ကလည်း ... ရေက ဆာ,ဆာနိုင်လွန်းတယ် ..."

သီရိက မကျေမချမ်း နှုတ်ခမ်းစုကာ အပြစ်တင်လေလျှင်
အလွန်ပဲများ နေသော ဆွေသက်ကို အမြင်ကတ်စွာ ကြွေမမှီလည်း မျက်
စောင်းကလေး လှမ်းထိုးလိုက်သည်။ ။

"အမလေး ... နင်တို့ ကလည်း ဟယ် ... ထိုးလိုက်ကြတဲ့
မျက်စောင်းတွေ ... အခုနေ နင်တို့ သာ နဂါးမတွေဆို ငါတော့ပြာဘဝ
လုံးလုံး ရောက်နေလောက်ပြီ သိလား ..."

ဆွေသက်က ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီး ပြန်ကာ ရန်ထောင်လိုက်သဖြင့်
ကြွေမမှီရော သီရိပါ ရယ်လိုက်မိကြသည်။ ။

"ကဲ ... ဆက်ပါဦး ... သူနဲ့ ဆုံလိုက်ပြီး ဘာဖြစ်သလဲ ..."

"ဘာဖြစ်ရမလဲ ... သူက ဟိုဘက်လျှောက်တော့ ... ငါကသူ့ဘက်
လျှောက် ... ငါကဒီဘက်ရှောင်ပေးမလို ခြေလှမ်းတော့ ... သူကလည်း
ငါ့ဘက်လိုက်လှမ်းနဲ့ ... ငါတို့ နှစ်ယောက် ထုပ်ဆီးတိုးသလို ဖြစ်နေတာ
ဟ ..."

"ဝါး ... ဟား ... ဟား ... ဟား ..."

ရယ်သံအကျယ်ကြီးက ကားထဲမှာ ဝုန်းခနဲ ထွက်လာတော့၏။ ဆွေ
သက်ကလည်း သူမအဖြစ်ကို ပြန်သတိတရရှိစွာ ရယ်နေလေသည်။ ။

"အဲဒါနဲ့ ပဲ ... သူက စိတ်မရှည်သလို နေရာမှာ ရပ်လိုက်တော့မှ ပဲ
... ငါတို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ ထုပ်ဆီးတိုးနေတဲ့ အဖြစ်က ရပ်သွားတော့တယ်
... ငါလည်း အားကလည်း နာ ... ရှက်ကလည်း ရှက် ... ရင်ကလည်း ခု
န်နဲ့ ... လက်ထဲမှာ ရှိတဲ့ ဇီးသီးအချဉ်ထုပ်ကြီး သူ့ရှေ့ထိုးပေးလိုက်ပြီး
စားပါဦးလား လို့ ယောင်ပြီး ကျွေးမိပါရော ... သူ့မျက်နှာက စောစောက
ကိစ္စအတွက် စိတ်ရှုပ်နေရတဲ့ အထဲ ... ငါ့ရဲ့ အရောတဝင်လုပ်မှုကို အံ့

ဩပြီး ခေါင်းခါပါလေရော ... ငါကလည်း ငါပါပဲဟယ် ... အလိုက်မသိ
ပုံ များ ... စားကြည့်ပါ ... ဒီဇီးထုပ်က သိပ်ကောင်းတာဆိုပြီး အတင်း
ကို ကျွေးမိတာ ..."

"ဟယ်တော့ ... ရှင်ကတော့ လုပ်တော့မယ် ..."

"ဟုတ်တယ်ဟ ... သူက ရှောင်ထွက်ဖို့ အလုပ် ကျုပ်ကလည်း ကျွေး
ဖို့ လက်အဆန့် ဇီးထုပ် ကြီးက သူ့ရင်ဘတ်တည့်တည့်ကို ထိုးမိပါလေ
ရော ..."

ဪ ...။

ကြွေမမှီ ... အခုမှ သဘောပေါက်သွားရသည် ။ ဒါကြောင့် သူ့ရင်ဘ
တ်တည့်တည့်မှာ အနီရောင် အစွန်းကွက်က ထင်ထင်ရှားရှားကြီး ရှိနေ
တာကိုး ... သူ တော်တော်လေး ဒေါသထွက် မယ်ဆိုလည်း ထွက်လော
က်ပါရဲ့ ။

"သူလေ ... ရှက်ကလည်း ရှက် ... ဒေါသကလည်း ထွက်နဲ့ ငါ့ကို စွ
တ်ကောတော့တာပဲ ... ငါကလည်း ဒေါသတွေ ဆူဝေနေတဲ့ သူ့ကို ကြ
ည့်ကောင်းကောင်း နဲ့ စိတ်တောင်ဆိုးဖို့ အချိန်မရပါဘူး ... သူ့ရဲ့ အသံ
လေးကို နားထောင်ကောင်းကောင်း နဲ့ နားထောင်နေမိတာ ..."

"အောင်မလေး ... ကိုယ့်ကို နှစ်ပြားမတန်အောင် ပြောနေတာ ...
နားထောင်ကောင်းရသတဲ့ ... အံ့ဩပါရဲ့ ဆွေသက်ရယ် ..."

သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ဆွေသက်ကို ကရုဏာဒေါသကလေးနှင့် ပြစ်တင်
ဝေဖန်လိုက်မိသည့် ကြွေမမှီကို နှုတ်ခမ်းကလေးချန်ပြီး ...

"နင်တို့ ကလည်း လေ ... ငါ့ရဲ့ ခံယူချက်နဲ့ ခံစားချက်ကို ဆုံးအောင်
တောင် နားမထောင်ရ သေးဘူး .. ဝေဖန်ဖို့ ပဲ စဉ်းစားနေတော့တာပဲ ...

"အေးပါ ... အေးပါ ... ဆက်ပြောစမ်းပါဦး ... ရှင့်ရဲ့ ကြီးမားတဲ့ ခံယူချက် ..."

"အဲဒီအချိန်မှာ လေ ... သူက ငါ့ကို ဒေါသတကြီး ဆူပူပြစ်တင်နေတော့ ငါ့စိတ်ထဲမှာ ငါ့အစ်ကို လိုလို ... ငါ့ချစ်သူလိုလို ... ငါ့ယောက်ျားလိုလို ထင်သွားတာဟ ... အဟိ ဟိ ..."

"သေလိုက်တော့ ဆွေသက်ရေ ..."

ဘုန်းခနဲ လွယ်အိတ်ကြီးနဲ့ သီရိက ကောက်ထုလေလျှင် ဆွေသက်သည် သူငယ်ချင်းများကို စိတ်မဆိုးနိုင်ဘဲ စပ်ဖြဖြနှင့် ရယ်နေလေတော့၏။ ဆွေသက်ရဲ့ ပြောစကားအရဆို သူ့ဘက်က လုံးဝမမှားချေ။ ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် လုံးဝ မအပ်စပ်သော ဇီးထုပ်အစွန်းအထင်းကြီးကို သူဘယ်လိုသည်းခံနိုင်မည်လဲ။

ဖြူလွလွ သူ့ရဲ့ ရှုပ်အင်္ကျီကလေးကို သူကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်နေမှာ ပဲ။ ကြွေမမှီ ... သူ့အပေါ် ကိုယ်ချင်းစာစိတ်ဖြင့်တွေးကြည့်နေမိသည် ။ ကြွေမမှီကို တခြားတစ်ယောက် ဒီလိုလာလုပ် လျှင် ကြွေမမှီလည်း ပထမဆုံး ဒေါသတကြီး ရန်လုပ်မိမှာ ပဲ။

ပထမဆုံး စ,တွေ့တဲ့ နေ့က ...

သူ့ကို ဘာမှန်းမသိ ညာမှန်းမသိဘဲ အသားလွတ်ကြီး ရန်တွေ့မိတဲ့ အဖြစ်ကိုတွေးမိပြီး အားနာသွားမိသည် ။

ကြွေမမှီ ...

စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသော်လည်း အလွန်အမြင်ကတ်စရာကောင်းလှသော သူ့ပုံစံကို ပြန်သတိ ရမိပြန်တော့လည်း ထိုအဖြစ်အပျက်ကို ကော

င်းသည် ဟု ပင် တွေးလိုက်မိပါသည်။ ။

အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ...

သူ့ဆီမှ လူတစ်ယောက်ကို ပြုံးပြနုတ်ခွန်းဆက်ဖို့ အားနာပါးနာနှင့် စကားတစ်ခွန်းစ နှစ်ခွန်းစ စတောင် ထွက်မလာတတ်သောသူသည် မိန်းမတချို့နှင့် သူ့ဘဝမှာ မှတ်မှတ်ရရ ရန်နှစ်ကြိမ်ဖြစ်ခဲ့ဖူး ခြင်းပင်။ ထိုနှစ်ကြိမ်စလုံးသည် ကြွေမမှီတို့ သူငယ်ချင်း သုံးယောက်နှင့် ထူးထူးခြားခြား ပတ်သက် နေခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ။

ရှင် ...

အခုလောက်ဆို ကျွန်မတို့ သုံးယောက်ကို အမှတ်တရ ရှိနေလောက်ပြီ ဒဏ္ဍာရီ။ အဲဒါကို ရှင် ဘယ်လိုမှ မေ့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။
